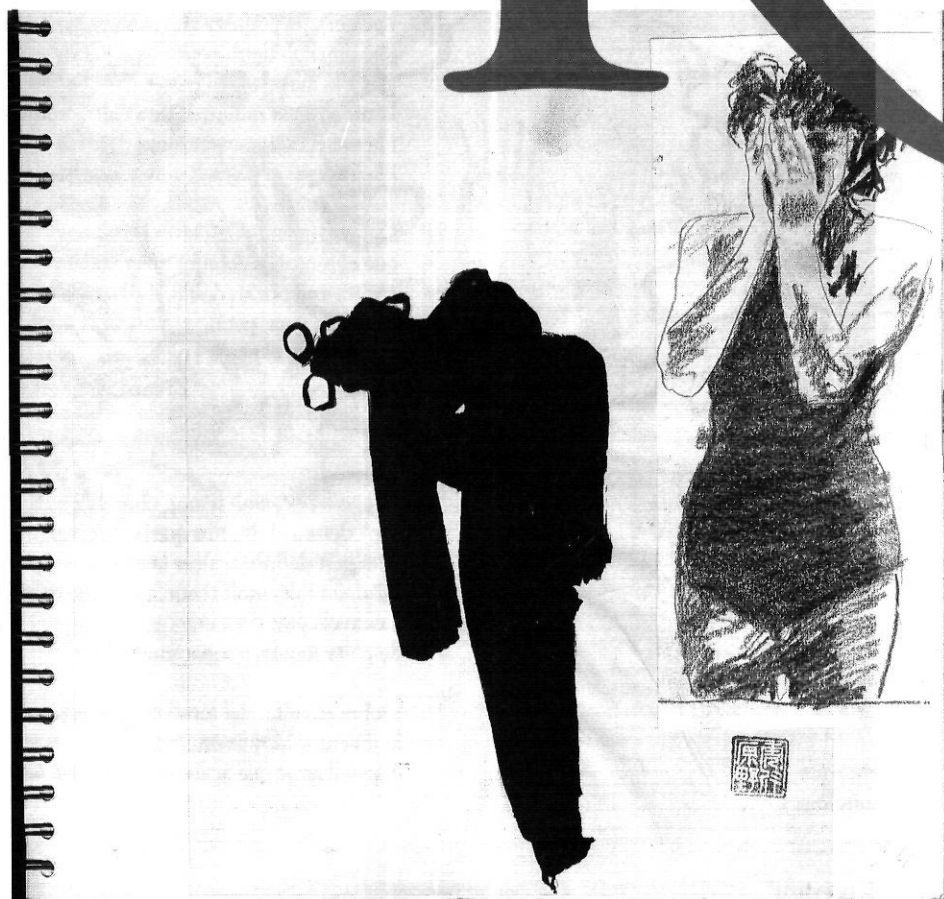

Fulls de la **R**evista

Il·lustracions de Pep Camps

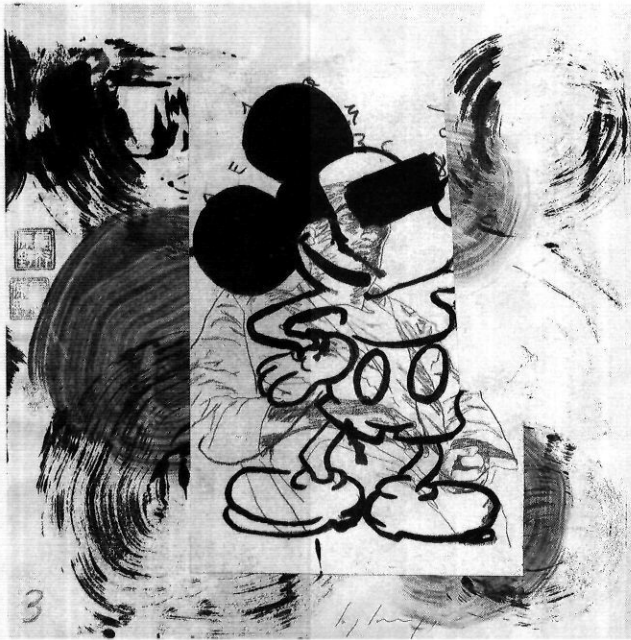
Sis poemes

MONTSERRAT CAMPS GASET

Obsessió

La memòria és un mirall
que es mira en un altre i reflecteix
els contorns del marc de fusta
corcada i esvaïda
del seu vidre cansat,
el record que es multiplica

i el mirall s'empeteix
l'un dins l'altre i dibuixa
un camí sempre recte fins a un punt
central clavat en la imatge

on s'endevina un altre mirall
i a dins un altre

i gires els ulls per veure't
i et trobes a l'altra banda
i et tornes a girar i veus
que a l'altra banda hi ha
la mateixa imatge que ara veies
i busques en va de desviar-te

però a dreta i esquerra, encarats
els miralls es responen tautològics
eterns en la seva fatiga,
un monòleg invariable
d'una sola paraula que els fa existir.

Tu.

Regal

Has fet un poema perfumat.
No sàbies escriure i n'aprengueres
una nit de lluna, a plaça, tot de sobte.

Entre la brossa del carrer, a mitjanit,
sota un fanal de llum incerta, regiraves
un cendrer escrostonat i capsos grises.

Hi vas trobar una estrella.

I embolicada amb un tel de vellut
me l'has regalada, amb tremolor als dits,
pensant-te, potser, que no m'agradaria.

Me l'he penjada al pit. Vine-la a veure.

Capsa de música

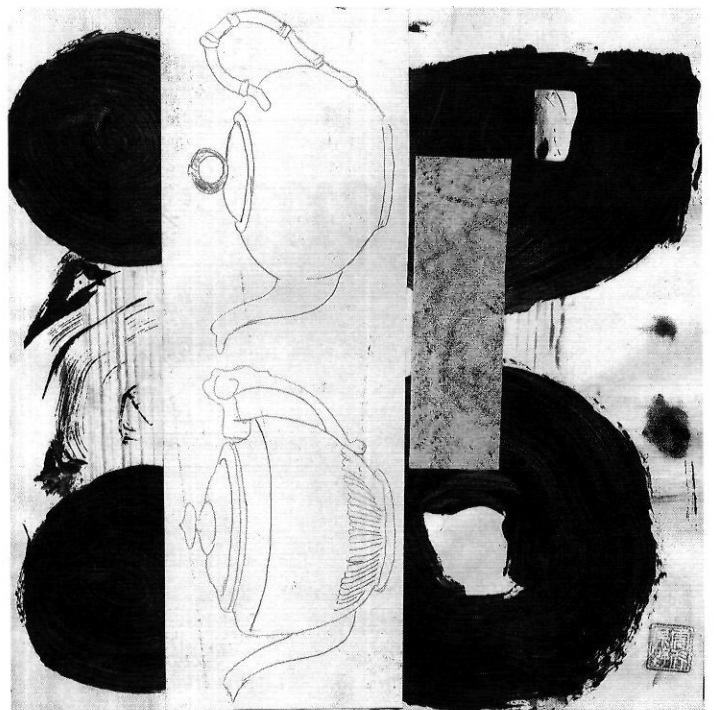
L'amistat és com l'amor: una capsa tancada.

Te la trobes un dia a peu de porta
embolicada amb un paper vermell i uns llaços
i potser una etiqueta curiosament escrita
que diu amb lletra petita: «no l'obris
fins a la matinada» i passes
la nit sencera mirant-la una i altra volta
i la sacseges suaument a cau d'orella
i la sospeses al palmell amb ulls seriosos.

I ve que quan et despertes i t'adones
que el somni és damunt de la tauleta
encara embolicat, desfàs els llaços
amb tota cura, per no esquinçar la cinta,
i desplegues el paper i n'allises
els sécs, com per aprofitar-lo,
i trobes una capseta pintada
amb laques de colors i gravats xinesos

i a poc a poc, amb temor, obres la tanca
i se't detura el dit, fins que decideixes
d'un gest definitiu, alçar la tapa
i d'algun lloc, molt tènue, sents que comença,
cascavellejant com una campaneta
de plata rosada, a sonar una música

i sobre el vellut del fons veus que reposa
la joventut tot just encetada
d'aquell amic que acabes de conèixer.

Després

De sobte m'ha vingut a la memòria
 les vegades que he fet el sopar per un amant,
 a la cuina, delitosa tot el dia,
 freturosa de mels i delicadeses,
 amb l'excitació previsor i malastruga
 d'aquella felicitat que com una illa
 sorgia navegant i misteriosa
 enmig d'un temps que és tan igual a un altre.

Però després,
 com les desferres d'un naufragi plenes d'algues,
 quedava el present estable i únic
 d'un munt de plats bruts a l'aiguera.

Encants

Retalls
 de roba,
 de poesia,
 massa curts,
 esfilagarsats
 no hi ha manera de cosir-los,
 mai no en sortirà un vestit,
 regiro els calaixos i només hi trobo
 retalls,
 colors que no lliguen,
 trossos de vida dispersos

venuts de rebaixes,
 versos sense il·lació ni rima,
 i tot el meu jo m'apareix
 com una immensa parada d'encants
 on algú tria i remena
 els retalls que no he sabut compondre.

Memòria

Les potes flonges del gat
 retingudes, mesurades,
 el salt imprevist, immediat
 que es replega sobre la cua
 i clava els ulls, immòbil
 esguardant l'efecte
 de la sorpresa,

com el record que espia
 i espera el moment de l'atac
 precís, feridor, mortífer,
 la diana certa d'un llamp que un instant
 tot ho il·lumina
 i deixa després la foscor
 immòbil, clavada,

la foscor del pensament
 que ha perdut per sempre
 la innocència.

